ஈழத்தமிழர் மீதான இனஅழிப்புத் திட்டத்தை நிறுத்துவது யார்?

ஐ.நா.வா?

மீண்டும் தமிழர்களின் ஆயுதப் போராட்டமா?

இலங்கையின் 62வது சுதந்திர நாளில் சிங்களப் பௌத்த மேலாதிக்கத்தால், நடத்தப்பட்ட தமிழின அழிப்பின் சிகரமான இராஜபக்சேவின் ஜனாதிபதித்துவம் மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்பட்ட நிலையில், தமிழர்கள் தமது எல்லா வேற்றுமைகளையும் மறந்து தமக்கு எதிராகத் தொடர்ந்து நடத்தப்படும் இன அழிப்பை நிறுத்துவதே தமது தலையாய கடமையெனக் கொண்டு செயல்படும் பொருட்டு, இக்கட்டுரை வரையப்படுகின்றது. தமிழ் மக்கள் தங்களை எதிர்நோக்கும் அபாயங்களை எண்ணாது வேறு சில அற்பமானப் பிரச்சனைகளால் திசை திருப்பப்படுவது வேதனை அளிக்கிறது. வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் வழியோ, மக்களவை வழியிலோ நாம் அடையப்போகும் தமிழீழத்திற்கு அடித்தளமாக எமது மக்களையும், இனத்தையும் அதை அடையும் வரை பாதுகாக்காவிட்டால் எமது இலக்கை ஒரு போதும் எய்தமுடியாது. 'சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் வரைய முடியும்' என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். தமிழ் இனத்தின் மீது தொடர்ந்து நடத்தப்படும் இனஅழிப்புத் திட்டத்தினை வரலாற்றுப் பூர்வமான ஆதாரங்களுடன் நிரூபிப்பதற்கு இக்கட்டுரையில் முயற்சிக்கிறோம்.

இனப்படுகொலை என்பது:

போலந்து நாட்டின் யூதரான வழக்கறிஞர், ரபேல் லெம்கின் (Raphael Lemkin) என்பவர்தான் இனப்படுகொலை (Genocide) என்பது பற்றி முதன்முதலாக வரைவிலக்கணம் வகுத்தவர் ஆவார். 1933-இல் நாசிகள் ஆட்சிக்கு வரும் முன்பே, தேசிய (national), இன (racial), மத (religious), வகை குழுவினர் (ethinic group), ஆகியோரின் அழிவிற்கு எதிராக சர்வதேசச் சட்டம் கொண்டுவர தனியே நின்று பாடுபட்டவர். இனப்படுகொலை பற்றிய ஆராய்ச்சியில், அவர் செய்த வேலை அடித்தளமாக அமைந்துள்ளது.

ரபேல் லெம்கின் கருத்துப்படி:

(U.N)Article 1:

சமாதானக் காலத்தில் ஆயினும் அல்லது போர் நடக்கும் காலங்களில் ஆயினும் இனப்படுகொலை நடைபெறும் வேலையில் சர்வதேசச் சட்ட விதி முறைப்படி தடுக்கப்பட வேண்டியதும், தண்டிக்கப்பட வேண்டியதுமான ஒரு குற்றமாகும்.

(U.N)Article 2:

இனப்படுகொலை என்பது, முழுமையாகவோ அல்லது ஒரு பகுதியாகவோ தேசியம் சார்ந்த (National), அல்லது இனம் சார்ந்த (Racial), அல்லது வகை சார்ந்த (Ethinical), அல்லது சமயம் சார்ந்த (Religious), குழுவினரை அழிக்கும் நோக்கத்துடன் செய்யப்படுகின்ற செயல்கள் ஆகும்.

இனப்படுகொலையாவன:

அ). அக்குழுவினரின் அங்கத்தினர்களைக் கொல்லுதல்

ஆ). அக்குழுவினரின் அங்கத்தினர்களுக்கு பாரதூரமாக உடலளவிலோ, மனதளவிலோ தீங்கிழைத்தல்

இ). அக்குழுவினரின் முழுமையான அல்லது ஒரு பகுதியான அழிவை முன்னிட்டு வாழ்க்கை நிலையைப் பாதிக்கும் நடவடிக்கைகளை நன்றாகக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு, வேண்டுமென்று நிறைவேற்றுதல்..

ஈ). அக்குழுவினர்க்கு எதிர்காலச் சந்ததியினர் பிறக்க முடியாதவாறு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல்

உ). ஒரு குழுவினரின் பிள்ளைகளை இன்னொரு குழுவினராகப் பலவந்தமாக மாற்றுதல்

ரபேல் லெம்கின் கூற்றுப்படி தொடர்ந்து நடைபெற்றுவரும் இன அழிப்பு வேலைகள்:

அ). ஆதாரங்கள் நிரூபணம் செய்யப்பட்டால் தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும்.

ஆ) தடுக்காவிட்டால் இன அழிப்புத் தொடர வாய்ப்பு ஏற்படும்

ஐ.நா. சாசனத்தின்படி:

இனப்படுகொலை தடுக்கப்பட வேண்டியதும், தண்டிக்கப்பட வேண்டியதுமாகும். ரபேல் லெம்கின் வரைவிலக்கணத்தின்படி இனப்படுகொலை என்பது மனம் சார்ந்த செயல்களையும் உள்ளடக்குவதன் மூலம் விரிவடைகின்றது. பொதுவாக நோக்குமிடத்து, இனப்படுகொலை என்பது ஒரு இனத்தின் முற்றான அழிப்பு என்கிற கருத்தை உள்ளடக்கப்படவில்லை. அதன்படி, ஒரு இனத்தினுடைய வாழ்க்கை மூலாதாரச் சக்திகளை, அந்த இனத்தை முற்றாக அழிக்கக்கூடிய நோக்குடன், வெவ்வேறு செயல்களை, உள்ளடக்கும் ஒரு கோர்வையான திட்டத்தையே குறிப்பிடுகிறது.

அப்படிப்பட்ட ஒரு திட்டத்தின் குறிக்கோள்கள் ஆவன:

அ). தேசிய இனங்களின் கலாச்சார, மொழி, தேசிய உணர்வு, சமயம், பொருளாதார நிலை ஆகியவற்றின் அரசியல், சமூகக் கட்டுமானங்களைச் சிதைக்கும் திட்டமாகும்.

ஆ). அத்தகைய குழுக்களைச் சேர்ந்த மக்களின் தனித்த பாதுகாப்பு, சுதந்திரம், சுகாதாரம், தன்மானம், உயிர்களையும்கூட அழிப்பதை உள்ளடக்கியது ஆகும்.

இனப்படுகொலை என்பது ஒருவர் ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவில் உள்ளடக்கப்பட்டவர் என்ற காரணத்தினால் அன்றி, ஒருவரை தனிப்பட்ட முறையில் தாக்க முடியாது.

(எ-டு): ஒரு பேருந்தில் செல்பவர் அனைவரையும் கொல்லுதல் இனப்படுகொலை ஆகும். ஆனால் அந்தப் பேருந்தில் செல்பவருக்கும் கொன்றவருக்கும் தனிப்பட்ட பகை இருந்து கொன்றால் அது இனப்படுகொலை ஆகாது.

இனப்படுகொலை இரண்டு வகைகளில் நடத்தப்படலாம்.

1. பாதிக்கப்படுவரின் தேசிய இனத்தை அழித்தல்.

2. பாதிப்பை உண்டாக்குபவர் தனது தேசியக் கொள்கையை மற்றவரின் மீது திணிக்கும்போது

(எ-டு) தமிழர்களை ஒரு பிரதேசத்தில் இருந்து வெளியேற்றி விட்டு, அப்பகுதியில் சிங்களர்களைக் குடியேற்றுதல் போன்றவை

ரபேல் லெம்கின் என்பவர் போலந்து யூத இனத்தில் பிறந்திருந்தும் நாசிசப் பேரினப் படுகொலையில் இருந்து தப்பியவர் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

நாசிசவாதிகள் (Nazi's) போலந்தில் நடத்திய யூத இன அழிப்பையும், இலங்கையில் சிங்களர்கள் (Sinhalese) நடத்திய தமிழின அழிப்புடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தோமானால், தமிழர்களுக்கெதிரான இனஅழிப்பு கொடுமை நடந்தேறி வருகின்றது என்பதை இக்கட்டுரையை படிக்கும் ஒவ்வொரு வாசகர்களாலும் எளிதாகப் புரிந்துக்கொள்ள இயலும்.

1. ஐரோப்பாவில் யூதர்களது இனப்படுகொலைக்கு முன்னரே, முற்காலந்தொட்டு ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்திலும் யூதர்களுக்கு எதிரான பாகுபாடுகள் வளர்ந்திருந்தன. அதைப்போலவே, இலங்கையில், தேசிய இனமான தமிழினத்திற்கெதிரான பாகுபாட்டுடன், சிங்கள இனத்தவரால், 5ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சம் நூல், 1870–ல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. தமிழினத்திற்கு முற்றிலும் எதிரான அதுவே சிங்களப் பௌத்த இனத்தவரின் பிரதான வரலாற்று மத நூலாகும்.
   நாசி இனக்கொள்கை யூத இனத்திற்கு எதிரான அடிப்படையில் உண்டாக்கப்பட்டது. அதுபோலவே, மகாவம்சக் கொள்கையின்படி சிங்களவர் மட்டுமே இலங்கையில் வாழத் தகுதியுற்றவர்கள். மேலும் தமிழ்ச் சோழ அரசனையும் அவன் படைகளையும் கொல்லுதல் என்பது, பாவிகளையும், காட்டு விலங்குகளையும் கொல்வதற்கு ஒப்பாகுமென்று கூறுகிறது. ஆயிரம் தமிழர் உயிர்கள்கூட ஒரு சிங்களர் உயிருக்குச் சமமானதல்ல என்று கூறுகிறது. அப்படிப்பட்ட தமிழினத்திற்கு முற்றிலும் எதிரான நோக்கு கொண்ட மகாவம்ச இனக்கொள்கையையே இன்று சிங்களப் பௌத்த சிங்கள அரசியல் கட்சியான ஜாதிக ஹெல உருமய கட்சி போன்றவைகள் பின்பற்றுகின்றன. 2003 மார்ச் திங்களில் சிங்களப் பௌத்த பிக்குகள், இலங்கை பிரிக்க முடியாத சிங்களவரின் ஒற்றையாட்சி நாடு என்றும், அங்கிருக்கும் பிற இன மதப் பாகுபாடுகள் முற்றாக அழித்தொழிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் உறுதி மேற்கொண்டதை எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம்.

2. 1933– இல் ஜேர்மனியில் நடைபெற்ற தேர்தலில் நாசிகள் வெற்றி பெற்று ஆட்சிக்கு வந்தனர். அன்றிலிருந்து யூதர்களுக்கெதிரான இனஅழிப்பு திட்டமிட்ட வகையில் அரங்கேற ஆரம்பித்தன. இங்கு இலங்கையில், 1948 –இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்தவுடன், பிரித்தானியரிடமிருந்து சிங்களரின் கைக்கு அதிகாரம் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. அதிகாரம் தங்களது கைகளில் வந்தவுடன் சிங்களர்கள் தமிழினத்திற்கெதிரான போக்கைப் பகிங்கரமாக நடைமுறைக்கு எடுத்துவந்தனர்.

3. 1935–ல் ஜெர்மானியாவின் நூரெம்பெர்க் (Nuremberg) சட்டங்கள் குறிப்பாக ரெய்ச் (Reich) குடியுரிமைச் சட்டம், ஜேர்மனிய யூதர்களின் குடியுரிமையை இழக்கச் செய்தது. இலங்கையில், தமிழர்களின் பலத்தைக் குறைக்கும் வகையில், 1948–ல் சிங்களர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட குடியுரிமைச் சட்டத்தினால், 25 இலட்சம் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களில், 10 இலட்சம் தமிழர்களின் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டது. (பலாத்காரமற்ற இனஅழிப்பு முறையாகும் இது)

4. 1933 முதல், யுத இன மக்களுக்கெதிராகக் கொலைகள் நாசிசவாதிகளின் அரசாங்க ஆதரவோடு, தொடர்ச்சியாகப் பெருமளவில் நடைபெற்றன. இலங்கையில் அதைப்போன்றே, 1956, 1958, 1977–ஆம் ஆண்டுகளில், அரசாங்கத்தின் ஆதரவோடும், ஒத்துழைப்போடும் தமிழினத்திற்கெதிராக இனக் கலவரங்கள் மூட்டப்பட்டு எண்ணற்ற தமிழர்கள் சிங்களர்களால் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களது சொத்துகள் சூறையாடப்பட்டன.
   1983 முதல் 90 –வரை முதலாவது ஈழப் போரிலும் அதன் பின்னர் நடந்த போர்களிலும், அரசாங்கம் பலாத்காரமாக உள்நாட்டிற்குள் இடம்பெயர்ந்த மக்களைப் பொதுவான இடங்களுக்குத் தள்ளிப் பெரிய அளவில் கொலைகளை நடத்தியது. அத்துடன் மட்டுமன்றி, ஊரடங்குச் சட்டங்கள், கொலைகள், வீடு எரிப்புகள் முதலான அடக்குமுறைச் சூழ்நிலைகளை உருவாக்கி, சிங்களப் பௌத்த இராணுவம் இடம் பெயர்ந்த மக்களைப் பள்ளிக்கூடங்களிலும், தேவாலயங்களிலும், கோவில்களிலும், அகதி முகாம்களிலும் குழுமி இருக்கச் செய்தது. சில சமயங்களில், இலங்கை அரசாங்கம் தமிழ் மக்களைப் பாதுகாப்பான இடங்களென குறிப்பிட்ட சில இடங்களுக்குச் செல்லும்படி வான்வழி விமானம் மூலம் துண்டுப் பிரசுரங்கள் பரப்பி, மக்கள் அப்பகுதிகளில் சென்றடைந்த பின், அதே மக்கள்மீது, வான்படையும், தரைப்படையுமாக முறையே குண்டுகளையும், ஷெல்களையும் பொழிந்து மக்களைக் கொன்றனர். 1990–95 ஈழப்போராட்டம் 2–ல், கிராமங்களில் கொல்லப்பட்டோர்களின் தொகைகள் பல நூறுகளைத் தாண்டின. கிராமப் படுகொலைகள் முந்தைய ஈழப் போர்களிலும் வழக்கமான நிகழ்வாகவே இருந்தன. 4வது கட்ட ஈழப் போரில் முன்பு கூறியதுபோல், இலங்கை அரசாங்கம், பாதுகாப்புப் பிரதேசம் என பிரகடனம் செய்து மக்களை அங்கு வரவழைத்தபின், வானிலிருந்து குண்டுகளையும், தரையிலிருந்து எறிகணைகளையும் வீசி அப்பாவித் தமிழ் மக்களைக் கொன்று குவித்தனர்.

5. (1) 1941–ல் போலந்தில் லுப்ளின் (Lublin) என்னும் இடத்தில் இருந்த யூதர்களின் சமய நிலையத்தின் தல்முடிக் (Talmudic) எனும் பெரிய நூலகமொன்று எரிக்கப்பட்டன. அதற்கு இணையாக இங்கு இலங்கையில், 1974–ல், 4–வது சர்வதேசத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில், அரசாங்கம் நடத்திய கொலை வெறியினால் பார்வையாளர்களாக வந்திருந்த தமிழர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டனர். 1981–ல் தமிழினத்தின் மிகப்பெரும் பழமைவாய்ந்த யாழ்ப்பாண பொதுநூலகம் எரிக்கப்பட்டது. (யுனெஸ்கோ வரைவிலக்

38ம் பக்கம் பார்க்க

- பேராசிரியர் தீரன் -

உண்மையின் முன்னால் நடுநிலைமை என்பது இல்லை